

Sygn. akt VII U 880/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 24 października 2022 r. w Warszawie

sprawy A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 8 czerwca 2020 roku

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje na rzecz A. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 8 marca 2020r. do 16 grudnia 2023r.

UZASADNIENIE

A. S. 30 czerwca 2020 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. znak:(...)z dnia 8 czerwca 2020 r. odmawiającej jej przyznania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu swojego stanowiska ubezpieczona podniosła, że zaskarżona decyzja nie uwzględniła jej aktualnego stanu zdrowia, który ciągle się pogarsza. Ubezpieczona wniosła

o uwzględnienie odwołania przez Sąd oraz zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez przyznanie renty, dopuszczenie dowodu z dokumentów złożonych w ZUS - kart informacyjnych ze szpitali oraz zaświadczeń o stanie zdrowia, dopuszczenie dowodu z karty informacyjnej Centrum (...) z dnia 16 czerwca 2020 r. na okoliczność przebytego

w dniu 10 czerwca 2020 r. ostrego zawału serca oraz dopuszczenia opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu: gastrologii, kardiologii oraz neurologii na okoliczność wpływu chorób na niezdolność do pracy i przesłuchania ubezpieczonej na okoliczność dolegliwości, z którymi zmaga się od wielu lat (odwołanie, k.3-5 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o odrzucenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i doręczenie odpisu sentencji prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie wraz ze wskazaniem daty uprawomocnienia się tego orzeczenia. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że ubezpieczona w toku postępowania została ostatecznie skierowana na badanie do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 26 maja 2020 r. uznała, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy. W oparciu o powyższe

orzeczenie Oddział zaskarżoną decyzją z dnia 8 czerwca 2020 r. odmówił odwołującej się prawa do roszczonego świadczenia (odpowiedź na odwołanie, k.12 a. s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. urodzona (...) z zawodu była sprzedawcą. Nie pracuje od dwóch lat. Pobiera zasiłek z MOPS. W 1993 r. przebyła appendektomie. W 1999 r. miała wykonane cesarskie cięcie, po którym pojawiły się bóle brzucha z zaparciami stolca. Przebyła kilkakrotnie w 2015 r. leczenie operacyjne z powodu niedrożności spowodowanej zrostami otrzewnowymi. W czerwcu 2020 r. przebyła podwójny zawał mięśnia sercowego.

A. S. 5 marca 2020 r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania ubezpieczona została skierowana na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 26 maja 2020 r. nie stwierdziła u badanej niezdolności do pracy. Wobec powyższego Oddział decyzją z dnia 8 czerwca 2020 r. odmówił ubezpieczonej prawa do roszczonego świadczenia (wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, k.1 a. r.; orzeczenie komisji lekarskiej z dnia 26 maja 2020 r., k.109 a. r.; decyzja odmowna ZUS z dnia 8 czerwca 2020 r., k.113 a. r.).

Ubezpieczona odwołała się od powyższej decyzji, a Sąd w toku postępowania, postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2021r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty kardiologa, neurologa i gastrologa celem ustalenia czy odwołująca się jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 16 kwietnia 2021 r., k.44 a. s.).

W opinii z dnia 2 sierpnia 2021 r. biegły sądowy W. S. po zbadaniu opiniowanej i po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną rozpoznał u badanej niewydolność wieńcową spowodowaną mostkiem mięśniowym zwięzającym gałąź przednią zstępującą (...) od lewej tętnicy wieńcowej, który był powodem powstania ostrego zespołu wieńcowego i zawału serca bez uniesienia odcinka ST (...). Obecnie układ krążenia jest wydolny. Nie stwierdzono zaburzeń rytmu serca ani zaburzeń kurczliwości mięśnia lewej komory. Ciśnienie tętnicze jest dobrze kontrolowane za pomocą leków hipotensyjnych. Reasumując wynik badania lekarskiego oraz dokumenty medyczne zawarte w aktach sprawy wystąpił brak podstaw do uznania opiniowanej za osobę niezdolną do pracy z przyczyn kardiologicznych (opinia biegłego sądowego W. S. z dnia 2 sierpnia 2021r., k.56-57 a. s.).

Organ rentowy nie wniósł uwag do opinii biegłego sądowego kardiologa z dnia 2 sierpnia 2021r. (pismo procesowe organu rentowego z dnia 8 września 2021 r., k.67 a. s.).

W opinii z dnia 14 października 2021 r. biegły sądowy z zakresu gastroenterologii S. O. rozpoznał u ubezpieczonej zespół złego wchłaniania z dużym niedoborem wagi po kilkakrotnym leczeniu z powodu zrostów otrzewnowych, stan po appendektomii, nietrzymanie stolca. Upośledzenie funkcji ustroju spowodowane schorzeniami jamy brzusznej spowodowało istnienie u badanej częściowej, czasowej niezdolności do pracy od 16 grudnia 2020 roku do 16 grudnia 2023 roku. Stan zdrowia pogorszył się z powodu obecności objawów zespołu złego wchłaniania z postępującym spadkiem wagi ciała (opinia biegłego sądowego gastroenterologa S. O.

z dnia 14 października 2021 r., k.73-74 a. s.).

Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 8 grudnia 2021 r. wniósł o uzupełnienie opinii biegłego sądowego gastroenterologa. Biegły ustalił częściową niezdolność do pracy od 16 grudnia 2020 r. Tak ustalona data powstania niezdolności do pracy nie pozostaje

w sprzeczności z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 26 maja 2020 r. o braku niezdolności do pracy. Opinia biegłego nie wskazuje na istnienie niezdolności do pracy

w spornym okresie. W opinii nie uzasadniono w żaden sposób wniosku, że częściowa niezdolność do pracy istniała od 16 grudnia 2020 r. Biegły nie przytoczył żadnych danych z dokumentacji medycznej, które wskazywałyby na takiego

stopnia upośledzenie sprawności organizmu, które powodowałyby częściową niezdolność do pracy (pismo procesowe organu rentowego z dnia 8 września 2021 r., k.85 a. s.).

W opinii z dnia 16 lutego 2022 r. biegła neurolog B. A. stwierdziła, że schorzenia wymagają dalszego leczenia i rehabilitacji w okresach zaostrzeń dolegliwości, w ramach czasowej niezdolności do pracy tj. zwolnienia lekarskiego. Przy aktualnym stopniu zaawansowania i nasileniu objawów, schorzenia opiniowanej nie powodują upośledzenia funkcji organizmu powodującego długotrwałą niezdolność do pracy zarobkowej w rozumieniu rentowym. W ocenie biegłej neurolog wnioskodawczyni w dacie wydania zaskarżonej decyzji także nie spełniała przesłanek długotrwałej częściowej ani całkowitej niezdolności do pracy w rozumieniu rentowym. Z dokumentacji wynikało, że stan neurologiczny także w przeszłości nie sprowadzał niezdolności do pracy wnioskodawczyni, nie można więc mówić o poprawie lub jego pogorszeniu (opinia biegłej sądowej neurolog B. A. z dnia 16 lutego 2022 r., k.100-102 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. nie wniósł uwag do opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii z dnia 16 lutego 2022 r. (pismo procesowe organu rentowego z dnia 21 marca 2022 r., k.110 a. s.).

W opinii uzupełniającej biegły gastroenterolog S. O. stwierdził, że skarżąca A. S. jest czasowo częściowo niezdolna do pracy z powodu narastających skutków zespołu złego wchłaniania. Biegły popełnił błąd w ustalaniu daty powstania tej niezdolności. Powinna to być data 5 marca 2020 roku, a nie 16 grudnia 2020 r., kiedy to pacjentka przebywała kolejny raz na leczeniu szpitalnym z powodu nawracającej niedrożności jelit. U skarżącej schorzenia gastrologiczne postępują. Poza większym niedoborem wagi wystąpiły objawy nietrzymania stolca, dlatego trudno przewidzieć dalszy przebieg choroby (opinia uzupełniająca biegłego sądowego S. O. z dnia 23 lipca 2022 r., k.115 a. s.).

W piśmie procesowym z dnia 5 sierpnia 2022 r. organ rentowy nawiązało do uzupełniającej opinii biegłego z zakresu gastroenterologii z dnia 23 lipca 2022 r. i kolejnych wątpliwości wyrażonych w opinii Przewodniczącego Komisji Lekarskich - co do zmiany daty powstania niezdolności do pracy - wniósł o powołanie innego biegłego (pismo procesowe organu rentowego z dnia 5 sierpnia 2022 r., k.120 a. s.).

Sąd wniosku organu rentowego o wydanie opinii innego biegłego sądowego gastroenterologa nie uwzględnił. Biegły sądowy S. O., który wbrew zarzutom Zakładu- opisał schorzenia ubezpieczonej, które- nawet dla osoby nie dysponującej wiedzą specjalistyczną- są znaczące. Biegły potwierdził ograniczenia w zakresie wykonywania pracy zarobkowej, gdyż ubezpieczona, z powodów, na które wskazał ww. biegły, a co do których nie odniósł się ZUS, nie może pracować zawodowo. Do tych aspektów organ rentowy nie ustosunkował się szczegółowo, a jedynie ogólnie sformułował zarzuty. Zdaniem Sądu, oceniając opinie biegłych, należy ich wnioski odnosić do dokumentacji medycznej oraz stanu zdrowia wnioskodawczyni, a nie do oceny, jakiej dokonali lekarze badający ubezpieczoną w ZUS, gdyż ocena ta może być wadliwa. W związku z tym organ rentowy, zgłaszając zastrzeżenia wobec opinii, powinien koncentrować się na zarzutach natury medycznej, odwołujących się do konkretnych danych medycznych, a nie do ocen lekarzy ZUS, które nie muszą być poprawne. W przedmiotowej sprawie takich zarzutów o charakterze medycznym zabrakło, wobec tego zdaniem Sądu, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o powołanie kolejnego biegłego sądowego gastroenterologa.

W związku z powyższym Sąd uznał, że brak jest podstaw do kontynuowania postępowania dowodowego, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest kompletny i pozwala na wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy jak również w aktach organu rentowego.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na opiniach sporządzonych przez biegłych sądowych: gastroenterologa S. O., neurologa B. A. i kardiologa W. S.. Wskazane opinie zostały sporządzone w sposób rzetelny i fachowy,

z uwzględnieniem dostępnej w sprawie dokumentacji medycznej ubezpieczonej oraz po przeprowadzeniu badań. Opinie mają charakter stanowczy i jednoznaczny, a poza tym zostały wyczerpująco uzasadnione oraz są spójne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Rozpoznanie sprawy w analizowanym przypadku nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz. U. z 2021r., poz. 11), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie okoliczności istotne w sprawie zostały wyjaśnione i ostatecznie ustalone poprzez dowody przeprowadzone na posiedzeniu niejawnym. Nie było więc potrzeby wyznaczania rozprawy, tym bardziej że strony o to nie wnosiły. W tych okolicznościach Sąd na podstawie powołanego przepisu ocenił, że wyznaczenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 504) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.
4. nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

W treści wskazanej wyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy)(por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

Przepis art. 12 ustawy emerytalnej rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 ww. przepisu, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 grudnia 2000 roku, sygn. akt II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 roku, sygn. akt II URN 111/79). Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiejkolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarobkowania wykonywaniem jakiejkolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust.

z ustawy emerytalnej jest więc osoba, która spełniła obydwie te kryteria, czyli jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004 roku, sygn. akt I UK 28/04). W orzecznictwie przyjmuje się również (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2003 roku, sygn. akt II UK 11/03 oraz z dnia 5 lipca 2005 roku, sygn. akt I UK 222/04), że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to stanowią o braku prawa do tego świadczenia. Prawa tego nie można

w szczególności wywodzić z przewidzianych w art. 13 ustawy emerytalnej przesłanek, a więc: stopnia naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, przy wzięciu pod uwagę rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku

i predyspozycji psychofizycznych, bowiem odnoszą się one tylko do ustalania stopnia lub trwałości niezdolności do pracy. Są więc bez znaczenia, jeżeli aspekt biologiczny (medyczny) wskazuje na zachowanie zdolności do pracy. Obiektywna możliwość podjęcia dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych może być brana pod uwagę tylko wówczas, gdy ubiegający się o rentę jest niezdolny do pracy z medycznego punktu widzenia, gdyż oba te aspekty muszą występować łącznie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., sygn. akt II UKN 675/98). O niezdolności do pracy nie decyduje więc niemożność podjęcia innej pracy warunkowana wiekiem, poziomem wykształcenia i predyspozycjami psychofizycznymi, lecz koniunkcja niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu.

Z kolei wyjaśnienie częściowej niezdolności do pracy i treści pojęcia „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (czyli wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2006 roku, sygn. akt I UK 103/06). Dopiero zatem zmiana zawodu w ramach posiadanych kwalifikacji i brak rokowań odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu dają podstawę do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2009 roku, sygn. akt II UK 106/09, z dnia 8 maja 2008 roku, sygn. akt I UK 356/07, z dnia 11 stycznia 2007 roku, sygn. akt II UK 156/06 i z dnia 25 listopada 1998 roku, sygn. akt II UKN 326/98).

Jednakże trzeba jeszcze zauważyć, że w definicji niezdolności do pracy z art. 12 ust. 1 ustawy emerytalnej chodzi o koniunkcję niezdolności do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i sytuacji, w której nie ma rokowań co do odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Celowość przekwalifikowania zawodowego według art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej nie odnosi się jednak do jakiegokolwiek stanowiska pracy, ale do takiego, które uwzględnia rodzaj i charakter dotychczasowej pracy, poziom wykształcenia, wiek

i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego. Istnieniu częściowej niezdolności do pracy nie przeczy też wykonywanie pracy zgodnej z kwalifikacjami, choć w rozmiarze odpowiadającym tej nieznacznej zdolności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2010 r., sygn. akt I UK 22/10). Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego opinie sądowo-lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 lutego 2016 roku, sygn. akt III AUa 1609/15).

Badając istnienie analizowanej, a w przedmiotowej sprawie spornej przesłanki warunkującej przyznanie ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych kardiologa, neurologa i gastrologa. Sąd oceniając opinie wskazanych biegłych, oparł się na stanowisku S. O.-specjalisty

z zakresu gastroenterologii. Zdaniem Sądu, co potwierdził biegły S. O. niezdolność do pracy istniała już w dacie komisyjnego badania, a więc 8 marca 2020 r. i dlatego taka data została przez Sąd przyjęta. Jeśli chodzi zaś o okres, na który Sąd przyznał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, to także wynika on z opinii wydanej przez biegłego S. O.. Uwzględniając stanowisko tego biegłego, Sąd miał na względzie, że A. S. cierpi na schorzenie, które nie zostanie wyleczone. Wynika z tego, że jest uzasadnione, aby częściową niezdolność do pracy orzec na okres do 16 grudnia 2023 r.

Mając na względzie argumentację przedstawioną przez wymienionych biegłych, Sąd podzielił w pełni wnioski wyrażone w ich opiniach z przyczyn, o których była mowa w części dotyczącej oceny dowodów.

Sąd ocenił, że zaskarżona decyzja organu rentowego odmawiająca ubezpieczonej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy jest błędna i nie odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy.

W związku z powyższym na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 czerwca 2020 roku została zmieniona w ten sposób, że Sąd przyznał odwołującej się prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 8 marca 2020 r. do 16 grudnia 2023 r.